

Arrest

nr. 75 593 van 21 februari 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat Volga MURASHKA, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 23 december 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 november 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 26 januari 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 februari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat D. VANDENBROUCKE verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

“U bent een Belarussisch staatsburger van Belarussische origine.

Op 10 januari 2008 nam uw echtgenoot M. V. (...) (OV 6.679.890) deel aan een manifestatie in Minsk (Belarus), waarbij ondernemers protesteerden tegen een ukaze van president Lukashenko. Uw man werd er gearresteerd en gedurende twee dagen vastgehouden, ondervraagd en geslagen in een politiekantoor in Minsk.

Na zijn vrijlating werden jullie verschillende keren opgebeld en bedreigd.

De wijkagent kwam bij u langs en er werd een huiszoeking gehouden bij u thuis. U was toen niet aanwezig omdat u zwanger was en vaak in het ziekenhuis verbleef.

Midden juni 2010 kwam uw echtgenoot gedurende twee dagen niet thuis. Hij vertelde u achteraf dat hij werd aangehouden door de politie.

Toen u in juli 2010 na het doopfeest van uw zoon terug thuiskwam, zag u dat uw woning overhoop werd gehaald. Uw man merkte dat een verboden boek dat hij in zijn bezit had werd meegenomen. Hij bracht u naar een appartement in Orsha (Belarus).

Ongeveer op 20 juli 2010 ging uw man naar Orsha en jullie brachten een bezoek aan uw moeder in het dorp Kochanova (Belarus). Uw man vertrok daarna terug naar Minsk, terwijl u op 21 juli terugkeerde naar Orsha. Onderweg werd u door twee mannen aangerand. Zij lieten u verstaan dat uw man hiervan de schuldige was.

Op 22 juli 2010 diende u klacht in bij de politie. Er werd een verzoekschrift ingediend bij het Parket en u onderging een medisch-gerechtelijke expertise.

Op 24 augustus 2010 ontving u een brief van het Parket waarin stond dat er geen strafzaak werd geopend wegens een gebrek aan bewijzen. U vertrok naar uw moeder.

Op 25 augustus 2010 vernam uw man via zijn moeder dat er een oproepingsbrief was toegekomen voor hem. Hij besloot om u en uw kinderen op te halen en bracht jullie naar het leegstaand huis van uw grootmoeder in Uznosnoje (Belarus), waar u tot 31 augustus 2010 verbleef.

Daarna reisde u met uw gezin naar België, waar u op 2 september 2010 asiel aanvraag bij de Belgische autoriteiten.

U bent niet in het bezit van uw Belarussisch paspoort.

Verzoekster betwist deze beschrijving niet.

1.2. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

"U bent een Belarussisch staatsburger van Belarussische origine. Op 10 januari 2008 nam uw echtgenoot M. V. (...) (OV 6.679.890) deel aan een manifestatie in Minsk.

Uit uw verklaringen voor het Commissariaat- generaal blijkt dat u zich voor uw asielaanvraag baseerde op de problemen van uw echtgenoot M. V. (...) (OV 6.679.890) en dat u door zijn activiteiten uiteindelijk zelf ook problemen kreeg.

Aangezien in zijn hoofde een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen, kan in uw hoofde evenmin een positief antwoord weerhouden worden.

De beslissing van uw echtgenoot werd als volgt gemotiveerd:

"Uit uw verklaringen blijkt dat u door de Belarussische autoriteiten vervolgd werd omwille van uw activiteiten voor de oppositiepartij BNF (Belaruski Narodni Front).

Op basis van uw verklaringen moet echter vastgesteld worden dat u uw actuele vrees voor vervolging niet aannemelijk heeft kunnen maken.

Vooreerst dient gewezen te worden op het feit dat u opvallend weinig informatie kon verschaffen, enerzijds over de partij BNF, waarvoor u verklaarde zich geëngageerd te hebben, en anderzijds met betrekking tot de door u uitgevoerde activiteiten voor deze partij. Zo is het, wat uw activiteiten betreft voor het BNF, zeker gelet op de risico's die hieraan verbonden waren, weinig aannemelijk dat u niet op de hoogte was van de literatuur die u beweerde te transporteren in opdracht van een activist van het BNF. U zei met name over het transport in 2008 dat u "niet echt wist" wat er op de papieren stond die u vervoerde, enkel dat mensen werden aangemoedigd om deel te nemen aan de demonstraties (CGVS p.6). Ook aangaande de vracht die u in 2010 vervoerde, kon u enkel zeggen dat het om "oppositieliteratuur" ging, maar verdere details over dit transport kende u niet (CGVSp.9 en 10). Bovendien bleek uit uw verklaringen eveneens dat u weinig informatie kon geven aangaande uw opdrachtgever en de bestemming van deze literatuur. U gaf te kennen dat u de familienaam van uw opdrachtgever slechts 1 keer gehoord had toen u in 2008 na een betoging in januari werd aangehouden. U herinnerde zich niet goed of het S. (...) dan wel S. (...) was (CGVS p.3). U kende ook de volledige naam niet van de personen aan wie u deze literatuur uiteindelijk moest bezorgen, noch hun positie binnen de partij (CGVS p.6). Bovendien is het op zijn minst merkwaardig te noemen dat u zich in de problemen gewerkt zou hebben voor een partij waar u naar eigen zeggen "geen binding" mee had en waarover u aangaf überhaupt niet veel te weten (CGVS p.6). U beschouwde uw activiteiten namelijk louter als een manier om uw protest te uiten (CGVS p.6). Uw onwetendheid aangaande bovenstaande zaken, die de kern van uw activiteiten en bijgevolg ook van uw problemen uitmaken, ondermijnt de algehele geloofwaardigheid van uw asielrelaas op ernstige wijze.

Verder dient opgemerkt te worden dat het weinig logisch is dat u, gelet op de geringe affiniteit die u had met het BNF en het feit dat u voordien door uw activiteiten in 2008 voor de partij reeds ernstige problemen kende, zich in 2010 nogmaals voor dezelfde opdrachten engageerde. U wierp op dat u op die manier het protest wilde steunen (CGVS p.10). Deze verklaring valt echter moeilijk te rijmen met de door u voordien reeds aangehaalde vrees voor vervolging jegens de autoriteiten van uw land.

Naast bovenstaande vaststellingen dient nog opgemerkt te worden dat u geen concreet bewijs kan aanbrengen van de door u aangehaalde vervolgingsfeiten en problemen. Zo maakte u melding van een convocaties die voor u toegekomen zou zijn bij uw moeder, maar u slaagde er niet in deze voor te leggen.

Bovendien kon u wat deze convocaties betreft niet eens zeggen door wie, in welke hoedanigheid, of in welke zaak u precies werd opgeroepen. U beweerde dat u dit niet kon weten omdat u geen contact had met uw moeder. Dit is echter in tegenstrijd met uw eigen, eerdere verklaring, waarin u vermeldde dat u door haar persoonlijk telefonisch op de hoogte gebracht werd van het feit dat deze convocaties voor u was toegekomen (CGVS p.11).

Ten slotte bent u er niet in geslaagd uw asielaanvraag te ondersteunen met uw belangrijkste identiteitsdocument, zijnde uw Belarussisch paspoort. In dit verband dienen overigens een aantal tegenstrijdigheden opgemerkt te worden tussen de verklaringen die u aflegde bij de Dienst Vreemdelingenzaken en tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal enerzijds en tussen uw verklaringen en die van uw echtgenote anderzijds. Zo verklaarde u bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat uw paspoort, dat van uw echtgenote en van uw zoon onderweg naar België verloren waren gegaan (verklaring DVZ vraag 21). Tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal daarentegen verklaarde u eerst dat u alle paspoorten vergat in de koffer die jullie naar België voerde omdat de paspoorten in de koffer van uw jas staken. Bij uw aankomst zou u uw jas hebben vergeten mee te nemen (CGVS p.7). Onmiddellijk daarna, toen u gevraagd werd of u iets in handen had van documenten tijdens de controle onderweg, antwoordde u dat de persoon die jullie naar hier bracht, de paspoorten bij zich hield (CGVS p.7). Toen u met uw eerdere verklaring geconfronteerd werd, waarin u beweerde dat de paspoorten in uw jas staken, zei u dat u uw paspoort aan de smokkelaar gaf toen u de grens overstak en dat u deze terugkreeg na de grensovergang (CGVS p.7). Volgens de verklaringen van uw echtgenote voor het Commissariaat-generaal hielden de smokkelaars jullie paspoorten achter. Uit haar verklaringen blijkt dat u zich niet meer herinnerde of u de paspoorten wel degelijk terugkreeg van de smokkelaars. Geconfronteerd met de verklaringen die u hierover aflegde, en waaruit bleek dat u de paspoorten in uw jas vergat, zei uw echtgenote nogmaals dat u tegen haar had gezegd dat u zich niet meer herinnerde of men de paspoorten al dan niet had teruggegeven (CGVS V. (...) p.5). Door het niet kunnen voorleggen van uw belangrijkste identiteitsdocumenten en omwille van de incoherente en verwarde verklaringen hieromtrent, ontstaat dan ook het vermoeden dat u deze documenten bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om de hierin vervatte informatie omtrent uw verblijfplaats, een eventueel verkregen visum voor uw reis naar België en het moment en de wijze waarop u het land verlaten hebt, verborgen te houden.

Ook uw verklaringen in verband met uw reisweg vanuit Belarus naar België zijn niet geloofwaardig. Zo verklaarde u dat u tijdens uw reis niet onderworpen werd aan een persoonlijke identiteitscontrole en dat u niet op de hoogte was van wat u moest doen of zeggen in geval van zulke controle (CGVS p.7). Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd, blijkt echter dat er aan de Schengengrenzen zeer strikte en persoonlijke paspoortcontroles worden uitgevoerd waarbij de mogelijkheid bestaat om grondig ondervraagd te worden over identiteit, reisdocumenten en reisbedoelingen, en dit op strict individuele wijze. Het is dan ook weinig aannemelijk dat u onderweg niet gecontroleerd werd. Gezien het risico op ernstige sancties voor de mensensmokkelaar bij het ontdekken van clandestiene passagiers, is het bovendien onwaarschijnlijk dat de passeur u absoluut niet op de hoogte gebracht zou hebben van wat u zou moeten doen of zeggen in geval van controle. Hieraan kan nog toegevoegd worden dat u niet het minste bewijsstuk kan voorleggen van de door u beweerde vluchtroute.

Gelet op voorgaande conclusies kan er in uw hoofd geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming weerhouden worden.

De door u neergelegde documenten kunnen de hiervoor gestelde conclusie niet wijzigen. Uw rijbewijs en dat van uw echtgenote, uw militair boekje, de documenten in verband met uw jacht- en vissersactiviteiten, uw geboortebrief, de geboortebrief van uw echtgenote en van uw zoon A. (...) en uw stiefzoon E.Z. (...), het doopselattest van uw zoon A. (...), en uw huwelijksakte, bevatten persoonsgegevens die hier niet worden betwist. Het kwalificatiegetuigschrift van boekhouder van uw echtgenote, het attest van middelbaar onderwijs van uw echtgenote en haar getuigschrift choreografie betreffen opleidingen die uw echtgenote volgde. Uit de documenten van het parket die u voorlegde en uit de verklaringen die u en uw echtgenote hierover aflegden, kan afgeleid worden dat de klacht van uw echtgenote wel degelijk werd doorgestuurd door de politie en dat er ook een onderzoek werd gevoerd door het parket, maar dat er uiteindelijk geen strafzaak werd geopend wegens een gebrek aan bewijzen. Bovendien bevatten deze documenten persoonlijke, en dus subjectieve, verklaringen van uw echtgenote en geen objectieve vaststellingen betreffende de link die deze aanranding zou bevatten met de door u aangehaalde problemen. Verder dient hier nog aan toegevoegd te worden dat de documenten van het

parket die u voorlegde slechts kopies zijn, waardoor de bewijswaarde van deze stukken eerder gering is. De foto's die u nog neerlegde tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal kunnen bovengestelde appreciatie van uw asielaanvraag evenmin wijzigen. Wat de twee foto's betreft waarop u naar eigen zeggen te zien zou zijn tijdens een manifestatie in Minsk in januari 2008 en waarvan u zei dat u deze op het internet had gevonden, dient opgemerkt te worden dat hierop verder nergens enige verwijzing te vinden is naar het tijdstip, de omstandigheden of de plaats waar deze foto's genomen werden, noch naar de reden waarom u daar toen aanwezig zou geweest zijn. De foto die uw echtgenote neerlegde en waarover zij beweerde dat deze genomen werd na haar aanranding, als bewijs van de verwondingen aan de nek die zij hierbij zou opgelopen hebben, kan bovenstaande conclusie evenmin wijzigen aangezien het hier slechts een zeer vage, onduidelijke foto betreft waarop nauwelijks iets te zien is en die verder geen enkele informatie bevat aangaande de aanranding van 21 juli 2010. Bovendien is het merkwaardig dat u noch uw echtgenote van deze foto gewag maakte bij DVZ, noch in de vragenlijst opgesteld voor het Commissariaat-generaal, noch tijdens de verklaringen die jullie aldaar aflegden. Toen uw echtgenote gevraagd werd waarom zij bij DVZ niets had gezegd over deze foto, zei ze dat ze deze foto pas had laten afdrukken toen zij tijdens het interview te horen kreeg dat ze hier « om het even welk bewijs » kon voorleggen (CGVS V. (...) p.8), wat bezwaarlijk als afdoende verklaring kan aanvaard worden voor het feit dat jullie het bestaan van deze foto volledig onvermeld lieten. Volledigheidshalve dient opgemerkt te worden dat ook in hoofde van uw echtgenote M. V. (...) (OV 6.679.890), die zich op dezelfde asielmotieven baseerde als u in het kader van haar asielaanvraag (CGVS p.1), besloten werd tot een weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot een weigering van de subsidiaire beschermingsstatus."

1.3. De commissaris-generaal weigert verzoekster de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Uit de gegevens van het dossier blijkt dat verzoekster haar aanvraag om erkenning als vluchteling of om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus verbindt aan deze van haar echtgenoot M. V.

Zij stelt in haar verzoekschrift (zie p. 4) trouwens uitdrukkelijk dat zij zich baseert op het relaas van haar echtgenoot.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft bij arrest nr. 75 592 van 21 februari 2012 de aanvraag om erkenning van de vluchtelingenstatus en om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus van M.V. verworpen.

In dit arrest wordt als volgt gemotiveerd:

"2.2. De Raad stelt vast (zie het verhoorblad) dat verzoeker op 20 oktober 2011 verhoord werd op het Commissariaat-generaal met behulp van een tolk die de Russische taal machtig is, in bijzijn van advocaat D. Vandenbroucke.

Op het einde van het verhoor (zie p. 13) werd aan verzoeker gevraagd "Heeft u nog iets toe te voegen aan uw relaas?", waarop hij antwoordde "Nee, ik weet het niet".

Ook de advocaat maakte bij dit verhoor geen toevoegingen.

De Raad verwerpt derhalve de aantijgingen dienaangaande vermeld in het verzoekschrift.

De Raad wijst er verder op dat de procedure voor de Raad krachtens artikel 39/60 van de vreemdelingenwet, schriftelijk verloopt.

Ter terechtzitting beperkte de advocaat van verzoeker zich enkel tot een verwijzing naar het verzoekschrift.

De rechtzetting van de voorgehouden 'onduidelijkheden die naar aanleiding van de verhoren zijn gerezen gezien verzoeker de indruk heeft dat hij mis begrepen is geworden', zal derhalve door de Raad aan de hand van het verzoekschrift, worden onderzocht.

2.3. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift een schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen gezien de motivering van bestreden beslissing niet steunt op werkelijk bestaande en concrete feiten die relevant zijn en zorgvuldig werden vastgesteld.

Hij laat gelden dat de bestreden beslissing ook artikel 1, A(2) van het verdrag van Genève van 28 juli 1951 en de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het

grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) schendt.

Op de vaststelling van de commissaris-generaal dat hij weinig uitleg kon verschaffen over de partij BNF en de activiteiten die hij ervoor uitvoerde, antwoordt hij dat hij laaggeschoold is, van beroep vrachtwagenchauffeur, met geen enkele literaire of politieke kennis; hij was niet op de hoogte wat er in de documenten stond die hij vervoerde maar wist enkel dat het oppositieliteratuur was.

Hij verklaart dat hij zijn opdrachtgever maar vaag kende en zo onder de indruk was van die man dat hij bereid was risico's te nemen.

Hij stelt dat hij niet akkoord was met het regime en zijn activiteiten derhalve beschouwde als de enige manier om daartegen te protesteren. Hij erkent dat hij risico's heeft genomen doch wijst er op dat in zijn land iedereen risico's loopt.

Hij stelt dat hij ook deelnam aan demonstraties doch dat er hem niet gevraagd werd wat hij tijdens die demonstraties deed.

De afwezigheid van het bijbrengen van de convocaties legt verzoeker uit door te stellen dat zijn moeder hem wel telefonisch liet weten dat er voor hem een convocatie was toegekomen, maar hem deze niet wou toesturen gezien hij sinds jaar en dag met haar in onmin leeft en geen enkel contact meer met haar heeft. Van enige tegenstrijdigheid dienaangaande is volgens hem geen sprake.

Wat de discussie met betrekking tot de paspoorten betreft, stelt verzoeker dat hij daaromtrent geen klaarheid kan scheppen, gezien "hijzelf in dubio is" (zie het verzoekschrift, p. 6).

Waar de bestreden beslissing zijn verklaringen omtrent de reisweg als ongeloofwaardig beschouwt, stelt verzoeker dat de commissaris-generaal zich baseert op richtlijnen die in de Schengenzone van toepassing zijn maar uit het oog verliest dat in de praktijk deze richtlijnen niet zo stikt worden toegepast.

Ook stelt hij dat de smokkelaars hem wel degelijk instructies hadden gegeven bij het overschrijden van de grens, hij mocht de vensters niet openen en er ook niet door kijken. Hij voegt er aan toe dat de smokkelaars wel wisten wat ze deden.

Hij merkt op dat het verhoor op het Commissariaat-generaal een heel stresserende gebeurtenis was.

Hij stelt dat hij zwaar gestresseerd zijn land diende te verlaten en verklaart dat personen die geconfronteerd worden met een tragische gebeurtenis, zich kort na de feiten niet alles meer kunnen herinneren gezien ze deze pogen te verdringen.

Hij voert aan dat als zou verwacht worden dat deze gebeurtenis dermate in het geheugen gegrift staat dat daar achteraf nog een correcte beschrijving van moet kunnen gegeven worden, dit door de commissaris-generaal niet wetenschappelijk onderbouwd werd.

Hij voert aan dat hij alle stukken die hij had voorgelegd heeft. Wat betreft de voorgelegde foto's verwijst hij de commissaris-generaal nalatig te zijn geweest in zijn vraagstelling naar meer duidelijkheid en verwijst naar een webstek.

Hij is van oordeel dat de commissaris-generaal onredelijke eisen stelt wat betreft de bewijslast in hoofde van verzoeker. Hij voert aan dat hij van het ene moment op het andere diende te vluchten zodat hij niet alle stukken kon meenemen en haalt een "Russisch spreekwoord aan dat stelt dat je een poef zou leggen als je wist dat je zou vallen" (zie het verzoekschrift, p. 8).

Hij laat gelden dat zijn relaas coherent, consistent en geloofwaardig is en hij het heeft weergegeven zoals hij het persoonlijk heeft ervaren en voegt er nog aan toe dat hem minstens het voordeel van de twijfel moet worden gegeven; hij verwijst in dit verband naar "artikel 4, 5 van de "Europese kwalificatie richtlijn" (zie het verzoekschrift, p. 8).

Verzoeker wijst er op dat indien de commissaris-generaal van mening is dat indien hij niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, deze moet nagaan of hij niet de subsidiaire beschermingsstatus kan genieten, in zijn geval meer bepaald zoals voorzien in artikel 48, §2, c. van de vreemdelingenwet.

Hij legt uit dat hij in geval van een gedwongen terugkeer naar zijn land van herkomst, het slachtoffer zal worden van een onmenselijke of vernederende behandeling die verboden is door artikel 3 EVRM.

Hij vraagt van hem de vluchtelingenstatus te erkennen, minstens hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, ondergeschikt het dossier terug te sturen naar de commissaris-generaal.

2.4. De Raad wijst er vooreerst op dat artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 geen directe werking heeft binnen de Belgische rechtsorde zodat de aangevoerde schending ervan niet dienstig is; de Raad gaat hier dan ook niet verder op in.

2.5. De Raad benadrukt dat de inroeping van de schending van de motiveringsplicht door verzoeker uiteen valt in twee delen.

Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852).

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Uit het verzoekschrift blijkt eveneens dat verzoeker de motivering van de bestreden beslissing betwist en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het middel vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht.

De materiële motiveringsplicht, i.e. de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.6. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

2.7. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.8. De bestreden beslissing zet uiteen dat verzoeker zijn asielmotieven niet aannemelijk wist te maken. Hij kon weinig informatie verschaffen over de BNF-partij waarvoor hij beweert zich te hebben geëngageerd en over de activiteiten die hij voor deze partij uitvoerde.

Hij bracht geen bewijs aan van zijn problemen alhoewel hij gewag maakte van een convocatie die hij in dit verband zou hebben ontvangen.

Hij legde zijn intern paspoort niet voor en legde hieromtrent verklaringen af die niet samengingen met deze van zijn vrouw.

Zijn verklaringen omtrent zijn reisweg werden niet aangenomen.

De commissaris-generaal stelt terecht dat van verzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van zijn asielaanvraag, de feiten die oorzaak waren van zijn vlucht op een geloofwaardige manier kan weergeven om het gevaar voor vervolging in zijn land van herkomst te verantwoorden. Er mag immers worden aangenomen dat de beslissing van een persoon om zijn land te verlaten dermate ingrijpend is in zijn leven dat hij normaliter bij machte is om desbetreffend een aannemelijk relaas te vertellen.

Verzoeker voert aan dat hij een vrachtwagenchauffeur is, dat hij laaggeschoold is, dat hij geen enkele literaire of politieke kennis bezit; dat hij niet op de hoogte was wat er in de documenten stond die hij vervoerde.

De Raad is van oordeel dat van een persoon die verklaart vervolgd te worden door de Wit-Russische autoriteiten omwille van materiële activiteiten voor de oppositiepartij "Belaruski Narodni Front", in alle redelijkheid mag verwacht worden dat hij enige toelichting kan verschaffen omtrent die partij en omtrent zijn engagement.

Ook van een persoon met een geringe opleiding -verzoeker is vrachtwagenchauffeur wat enige kennis van de wegcode en kaartlezen laat veronderstellen- mag verwacht worden dat hij in staat is coherente en duidelijke informatie te verschaffen omdat gebeurtenissen die hij heeft meegemaakt de oorzaak uitmaken van zijn problemen.

De verklaring van verzoeker -die zijn activiteiten beschouwde als een enige manier om tegen het regime op te treden- in het verzoekschrift dat hij zo onder de indruk was van de persoon van zijn opdrachtgever mag volgens de Raad worden geïnterpreteerd als een aansporing om deze persoon beter te leren kennen en hem van dienst te zijn in het realiseren van zijn politiek opzet, eerder dan zoals wordt voorgehouden, een quasi onbekende te volgen.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift verklaart dat hij in zijn land ook deelnam aan demonstraties doch dat er hem tijdens het verhoor op het Commissariaat-generaal niet gevraagd werd wat hij tijdens die demonstraties deed, stelt de Raad vast dat het verzoekschrift ook de Raad dienaangaande op zijn honger laat.

De vaststelling dat verzoeker zeer weinig weet over BNF en zijn politiek engagement, maakt zijn voorgehouden vervolging onaannemelijk.

Zijn uitleg dat hij met zijn moeder in onmin leeft, wijzigt niets aan de vaststelling dat hij geen bewijsstuk bijbrengt.

Ook het Russisch spreekwoord verandert deze vaststelling niet.

De Raad wijst er trouwens op dat stukken, inbegrepen foto's, slechts vermogen de geloofwaardigheid van een relaas te versterken doch niet in staat zijn een ongeloofwaardig relaas geloofwaardig te maken.

De uitleg van verzoeker omtrent de vaststelling in de bestreden beslissing van het verschil in verklaringen betreffende de paspoorten, dat 'hijzelf in dubio is', lost dit verschil niet op, integendeel.

De Raad stelt ook vast dat de verklaringen van verzoeker omtrent het overschrijden van de Schengengrens, niet stroken met de informatie toegevoegd aan het administratief dossier.

De uitleg van verzoeker omtrent het verschil in theorie en praktijk hieromtrent is een blote bewering.

De "instructies" die de smokkelaars hadden gegeven bij het overschrijden van de grens, dat hij "de vensters niet mocht openen en ook niet door de raampjes kijken", wijzigt de strengheid van de grenscontroles niet.

Op het verweer van verzoeker dat de stelling van de commissaris-generaal, dat van hem verwacht dat bepaalde gebeurtenissen dermate in zijn geheugen gegrift staan dat hij daar achteraf nog een correcte beschrijving van moet kunnen geven, niet wetenschappelijk onderbouwd wordt, antwoordt de Raad dat de commissaris-generaal dit inderdaad in redelijkheid, zonder wetenschappelijke onderbouw, mag verwachten.

Er wordt trouwens vastgesteld dat het verzoekschrift de verwerping van de stelling van de commissaris-generaal ook niet wetenschappelijk onderbouwt.

Tot besluit kan, zonder twijfel, worden gesteld dat het relaas van verzoeker geen geloofwaardigheid verdient.

Een ongeloofwaardig relaas dient niet getoetst te worden aan de vluchtelingendefinitie. De status van vluchteling als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 3 EVRM dient te worden opgemerkt dat, daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, §1 van de vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, §2, b van voormelde wet van 15 december 1980. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>)

Een ongeloofwaardig relaas kan ook niet als basis dienen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4, §2 a. en b. van de vreemdelingenwet.

Er is derhalve geen schending van artikel 3 EVRM aangetoond.

Verzoeker voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c. van de vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt. De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de commissaris-generaal de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding.

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoeker werd opgeroepen voor een verhoor, dat hij tijdens dit verhoor op 20 oktober 2011 de kans kreeg om zijn asielmotieven uiteen te zetten en bewijsstukken neer te leggen, en dat het verhoor plaatsvond met behulp van een tolk die de Russische taal machtig is, in bijzijn van zijn advocaat.

Het zorgvuldigheidsbeginsel werd aldus niet geschonden.

Uit wat voorafgaat, blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.”

2.3. Dienvolgens kan ook in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en geen reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van dezelfde wet in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig februari tweeduizend en twaalf door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M. BONTE